

ENTREVISTA

ALEX GARCÍA

La cantant gallega fotografiada recentment en un hotel de Barcelona

“Agraeixo que em diguin ‘diva’, però quan estic sola, em ric de mi mateixa”

Luz Casal, publica el seu nou àlbum, ‘Almas gemelas’, que presentarà al Guitar Festival BCN

ESTEBAN LINÉS
Barcelona

Després de sis anys sense haver publicat temes propis nous, des de *Vida tóxica*, la cantant Luz Casal torna a l'escena discogràfica amb el flamant *Almas gemelas* (Warner), que ha disposat d'un enregistrament minuciós a Califòrnia i la coproducció de la cantant gallega. A més de l'edició normal, s'ha editat una versió especial amb set temes afegits, on canta en francès, portuguès i italià peces de Vinicius de Moraes, Benjamin Biolay o Luigi Tenco. Al març començarà una sèrie de concerts de presentació amb tres dates catalanes en tres dies seguits: Barcelona (20 de març, Palau de la Música, dins del 25è Guitar Festival BCN), Manresa (21 de març) i Lleida (22 de març).

Almas gemelas està gravat a Los Angeles, amb dos equips de músics diferents, arranjadors, vostè coprodueix només una part de les cançons. Per què tanta complexitat?

Quan el material que tens és molt diferent t'exigeix músics, arranjaments i estudis diferents. Trasl·ladant-ho en un concert, sembla que hi ha algunes cançons que exigeixen que et vesteixis d'una manera o una altra. És el mateix. De fet érem en el mateix estudi a Los Angeles, en tres sales diferents. I recordo un fet molt curiós, molt subtil: les cançons més rockeres d'aquest àlbum es van gravar en una de les sales on en el passat havien gravat històrics grups del rock californià dels setanta.

Però, quina mena de disc volia fer?

Volia que tingués un so rotund, que no estigués gaire preparat ni

manipulat. Quatre músics, una veu i pocs detalls més. L'enginyer d'enregistrament que teníem allà és Rafa Sardina, un espanyol que és un portent veritable, i que va saber donar aquesta energia que teníem pensat des d'abans d'arribar a Los Angeles... en una pausa del nostre disc es va posar a gravar amb Elvis Costello, per exemple.

Per a què li serveix la música a banda de mitjà per viure?

Per a moltes més coses que per viure, afortunadament; la música és el meu aliment i la meva exigència diària.

Per què no li agrada parlar de política?

Perquè, en general, quan em pregunten sobre aquestes coses jo no tinc una idea ni precisa ni propera, i ni tan sols global. Parlar d'un tema en actitud general em sembla una frivolitat, per no parlar de quan manipulen les

coses que has dit. Només vull parlar de coses de la meua feina. Dels temes seriosos no se'n pot parlar per parlar.

Feia temps que no publicava temes inèdits.

Em passo bona part de l'any viatjant, i a més reconec que sóc

CONCERTS CATALANS

La cantant oferirà el mes de març concerts a Barcelona, Manresa i Lleida

bastant lenta component. Començo una cosa, l'aturo, la reprenc al cap d'un temps... Una cançó del disc com *Vuelvo a mi lugar*, la vaig començar a escriure ara fa uns tres anys, i la vaig acabar com qui diu gairebé entrant a l'estudi d'enregistrament.

Quin mena de dona reflecteixen les cançons de l'àlbum?

Per a mi escriure és una necessitat, i això passa de diverses maneres. En uns temes sóc la protagonista, en d'altres, narro o parlo però estant fora de la situació. Però en altres ocasions, com en la cançó *Ella y yo*, una comença amb una idea inicial i vas escrivint i les coses que van sortint modifiquen el sentit i l'objectiu de la cançó.

***Ella y yo* es refereix a la seva malaltia, al càncer.**

Sí, és una cançó a la meua malal-

RECOONEIXEMENT

L'artista gallega acaba de rebre el premi Nacional de Músiques Actuals

tia, ho era des del començament, però també ha acabat sent una història d'amor entre dues noies, i això em permetrà donar joc a l'escenari.

Som davant una obra on mana l'optimisme, l'amor/desamor, la felicitat?

El que sí que sé és que una obra trista no ho és, segur. Tinc molt poques cançons tristes a la meua obra.

Moltes dones se senten identificades amb vostè.

Això és una cosa que m'agrada. Per què m'exposo davant el mirall? Doncs per rebre alguna cosa. Faig el que faig per agradar, per oferir el millor de mi. Però en aquest sentit l'atracció s'estén a d'altres, homes guapos, nens, persones grans... i això em sorprèn. Em sembla desconcertant que la teua influència i les teves cançons arribin a gent tan diferent. Tots som febles, i després d'un concert i de deu minuts d'aplaudiments, arribes al camerino i sí, tens una sensació de plenitud molt reconfortant. Però, d'altra banda, vaig molt amb compte amb el que em diuen, amb els afalacs.

Se'ls acabarà creient?

Vaig començar de molt petitona. Sé el que és l'aplaudiment i et fas a això, perquè és com el salari de la teua feina, la recompensa. I sé que una altra cosa és quan em diuen *diva*, ho agraeixo, m'estimula, però quan estic sola, em ric de mi mateixa.

Això inclou el recent premi Nacional de Músiques Actuals?

S'agraeix, esclar, i si és veritat el que va argumentar el jurat, llavors és extraordinari. Però l'endemà em vaig aixecar d'hora i em vaig posar a treballar com sempre. Així de simple.●

CRÍTICA DE MÚSICA CONTEMPORÀNIA

Schubert d'avui

Experimental Funktion

Intèrprets: Vera Martínez, Jonathan Brown, Erika Wise i Elena Rey (quartet de corda) i Hugo Romano (electrònica)
Lloc i data: CCCB (5/XII)

JORGE DE PERSIA

El món de la contemporània ja havia assumit entre nosaltres alguns dels mals que també afec-

ten la clàssica; hi ha un cert oficialisme i entronització pel que fa a intèrprets i també a compositors, i amb propostes tan formals que no atreuen. Deu anys són molts en aquest camp, que és el temps en què anunciàvem les virtuts del jove Héctor Parra, per exemple.

Per això és rellevant –i la resposta del públic ho mostra– la proposta de Neus Records amb Experimental Funktion, grup format per intèrprets ex-

cel·lents, dos dels quals, membres del Quartet Casals. Enhora-bona. Vam poder gaudir a càrrec de músics de primera, amb una feina molt cuidada, d'una obra que ja és als annals de la història, *Different trains* (1988) de Steve Reich, per a quartet de cordes i Reich, per a quartet de cordes i Reich, sempre he dit que per tocar bé la música d'ara s'ha de fer també Schubert, que també va ser en el seu temps, si no un avantguardista, un contemporani. Algunes de les característiques d'aquesta obra singular del minimalisme les pot trobar l'interessat amb facilitat, i fins i tot amb el so. La caracteritza un

cert *maquinisme*, ja que representa gestos com el ritme del tren, o els seus xiulets; no abunda del tractament contrapuntístic i en termes d'harmonia tot està subjecte a la rítmica i a alguns motius que es desprenen de paraules que se senten en l'enregistrament. No oblidem l'horitzó, llunyà per a Reich, d'Honegger.

Però un quart de segle més tard tenim l'ocasió d'escoltar-la al costat d'una obra nova, *Astero-seismology*, de Roger Goula (Barcelona, 1978, que viu a Londres) que ha desenvolupat una important tasca en el camp de la música de cinema, i mereix que es co-

negui el seu potencial creatiu. Aquesta obra, que segueix els paràmetres minimalistes, té també referències en e l molt important Morton Feldman. Goula treballa aquí amb recursos l'harmonia, el contrapunt, i es troba amb Reich ocasionalment en un episodi fugat, però la seva obra es mou més que sobre rails, a l'espai estel·lar. I no té objeccions a al·ludir musicalment a la bellesa, a una certa poesia, de vegades en el diàleg amb l'electrònica, o en el mateix quartet de cordes. En fi, una experiència singular amb molt bona música... Per molts anys!●